

Mười Năm ở Bạc Liêu

Chiêm Lưu Huy

1.

Hồi tôi ở Bạc Liêu, dân tình chưa tin tôn giáo nhiều như bây giờ. Tôi nhớ, nhà ông bà ngoại của con tôi có treo bức tranh in hình bà Quan Âm. Tranh treo thờ, dưới tranh có ban thờ và bình hoa. Treo để tưởng niệm, ghi nhớ công ơn phù hộ độ trì cho gia đình và con cháu thế thôi chứ không thấy cúng kiếng lễ lạc gì mấy. Mỗi sớm mỗi tối bà ngoại của con tôi thường thắp nhang nơi ban thờ tổ tiên và không quên cắm cây nhang ngoài

bàn thờ thiên trước sân nhà (Tôi sẽ kể tích cắm cây nhang ở bàn thờ thiên trong dịp khác - nó là tín ước giúp những người Hoa đồng hương có chỗ nương thân trên bước đường lưu lạc). Tôi cho rằng đó không phải niềm tin tôn giáo thần bí. Thuận túy chỉ là niềm tin nhân quả, có đời trước kiếp sau mà thôi.

Tôi có dịp vào các chùa ở khu vực thị xã Bạc Liêu và các vùng phụ cận. Tôi cũng gặp mấy trường hợp xin xăm, xin số, bói toán, coi chỉ bàn tay, coi quẻ nhưng không quá nặng về mê tín. Mấy chùa người Hoa, kiến trúc cầu kỳ, tinh xảo.

Có những con rồng đá, ôm cột đá miệng há to, trong có viên ngọc cũng bằng đá có thể lăn tròn, khi lăn phát ra tiếng va chạm lách cách khô khốc. Tôi có ý định lấy viên ngọc đá đó ra khỏi miệng con rồng, coi nó ra sao mà không biết bằng cách nào. Tôi cũng tự hỏi làm thế nào mà nó lại ở trong đó được ?

2.

Bây giờ, không chỉ ở Bạc Liêu mà nhiều nơi trong nam ngoài bắc chùa chiền mọc lên nhiều quá, to tát quá. Cái gì quá, thái quá đều không phải là hay ho, nếu không nói tác dụng ngược. Quan chức đi chùa không phải cầu cho quốc thái dân an mà vì trăm nghìn lý do phản cảm, nhuộm màu mê tín dị đoan. Thậm chí chỉ lo cầu danh cầu lợi. Đến như chức cao, quyền trọng nghiêng ngửa đất trời một thời cũng mù quáng, tin vào thần thánh thì dân đen biết bầu vùi vào đâu. Đùng tuồng chùa nghìn tỷ, chục nghìn tỷ, trăm ngàn tỷ; tượng cao to nhất xứ, nhất Đông Dương, nhất Đông Nam Á là tốt lành; nhất thế giới thì điềm lành sẽ tới. Lầm!

3.

Ông thiên quả thật công bằng. Giả như kẻ tham lam bất chính lắm tiền nhiều của mua được thần thánh, mua được mạng sống thì bọn ấy bao giờ mới chết đi cho dân nhờ. Đùng nghĩ chúng bỏ bạc tỷ cướp đoạt của dân, chúng đem cúng chùa, xây cổng tam quan thì thần linh xá tội cho chúng và độ trì tất cả cháu con dòng họ. Cũng đùng nghĩ cùng lúc nhiều chùa chiền miếu mạo mọc lên như nấm là điềm phước hay điềm lành. Nên nhớ rằng đạo đức xã hội suy đồi thì niềm tin tôn giáo lên ngôi. Không ngạc nhiên khi liên minh ma quỷ bảo kê ổ bạc ngàn tỷ do trung tướng công an (tổng cục trưởng tổng cục Cảnh sát) và thiếu tướng (cục trưởng cục phòng chống tội phạm công nghệ cao) khởi đầu bắt tay nhau bằng một lần gặp gỡ khi chúng đi lễ chùa !!!

4.

Ngày xưa đức vua Trần Nhân Tông (1258 - 1308) chủ động nhường ngôi báu khi người còn rất trẻ (35 tuổi) trở thành Thái Thượng Hoàng. Thái thượng hoàng lên Yên Tử, tạo chùa chiền, tu luyện kinh kệ nhà Phật, lập ra trường phái Trúc lâm. Trúc Lâm Yên Tử cốt để tu thân, tề gia, an dân, bình thiên hạ. Chẳng thế mà sự nghiệp nhà Trần, bản thân Trần Nhân Tông sáng mãi đến ngày nay. Đâu phải như ai, buộc phải về rồi mới khuyên nhau cố mà làm "người tử tế". Có người chưa kịp về làm người tử tế đã vội vàng ra đi. Vội vàng như chẳng kịp.

5.

Sân Mỹ Đình gần đây lại còn dẹp bỏ mấy viên đá trang trí xích chúng với nhau vì cho rằng xích như thế là yếm bùa cho tuyến, lúu kéo nền bóng đá Việt Nam không góc đầu lên được. Người ta còn bày bàn thờ ra ngoài đường phố Hà Nội, cầu cho đội Việt Nam thắng Malaysia trong trận chung kết lượt về tranh cúp vàng AFF SUZUKI 2018. Thua!

Học phòng cháy chữa cháy, giảng viên kể chuyện cho đỡ buồn ngủ. Có bà già ở một mình, rất tin thần thánh. Bát nhang đặt tuốt trên lầu tầng cao (dĩ nhiên, không lẽ thần thánh ở tầng trệt). Hôm ấy gần cuối năm, chân nhang đầy ắp nhưng còn phải chờ ngày cùng tháng tận mới làm lễ hoá. Trời hanh khô, gặp cơn gió thoảng. Đống chân nhang biến thành bó đuốc, mồi lửa. Thân già, mắt yếu lại tưởng thần linh về... Cứ thế lạy bốn phương tám hướng. Đám cháy bùng phát lan rộng thì không trở tay kịp nữa. Cửa trước khoá. Dân phố phải phá cửa ngoài mới vào cứu được người. Đồ đạc thoát cháy, khuôn ra được bên ngoài thì mấy tay hôi của, lượm mớ đồ có giá công đi. An ủi. Cửa đi thay người.

Chuyện đau lòng khác cũng vì mê tín dị đoan. Vợ chồng trẻ mới mua được căn nhà nhỏ. Ngày đầu tiên về ở thì đốt bếp lò than rồi cúng ông thần bếp theo lối xưa. Gian bếp có bộ bếp ga mới tinh nhưng không hiểu vì sao xì ga mà không hay biết. Con trai đầu lon ton chạy sau, người mẹ trẻ bê bếp lò đi trước. Vừa đi vừa khấn... Cửa bếp vừa mở ra, ga bắt lửa bùng cháy! Ngày dọn về nhà mới biến thành ngày giỗ vợ con chính chủ. Đây cũng là câu chuyện của giảng viên lớp học phòng cháy chữa cháy mà tôi tham dự. Lớp học ồn ào bàn ra tán vào, có người nói to, sống chết có số thầy ơi! Ai tin có số thì tin. Tôi tin không có số. Dù tin hay không nhưng nó vẫn là bài học đắt giá dành cho người mê tín tới mức dị đoan.

6.

Sách xưa viết rằng: Tọa thiền mà không ngộ thì phải coi lại xem đã làm nát bao nhiêu tấm Bồ đoàn. Đọc kinh mà không hiểu thì hãy đốt hết sách mà đi chu du mười tám tầng địa ngục.

Chí lý thay!